

Autor: Kerry Bolton

Statkář z ruské vesničky dost možná přišel s klíčem k obrodě Ruska – a vlastně každého státu, rodiny a člověka, který se ocitl ve spárech lichvy. Kolion však byl coby „hrozba“ rublu zakázán.

Shodou okolností je pak kolion, zamýšlený jako alternativa k hegemonii lichvy a bankovní oligarchie, v souladu se zásadami ruské ortodoxní církve, jakkoliv se jeho tvůrce, statkář Michail Šljapnikov, podle všeho staví k církvi dosti cynicky.

Michail Šljapnikov z Kolionova

Šljapnikov svou měnu, pojmenovanou podle vesnice **Kolionovo** nedaleko od Moskvy, vytvořil jako prostředek směny plodin a práce mezi vesničany. Šljapnikov se snažil vrátit k jedinému legitimnímu účelu každé měny: má sloužit jako prostředek směny zboží a služeb. Skoncovalo by se tak s funkcí peněz jako výdělečné komodity, historicky označované jako „lichva.“ [1] Šljapnikov o kolionu, vydávaném v nominálních hodnotách od jedné do stovky říká: „S těmito penězi se nepojí žádné války, krize ani smrt. Tyto peníze jsou o poctivé práci, čistém vzduchu a čerstvých zemědělských plodinách.“ [2]

Kolion dostal pevný kurz: dva koliony za deset vajec, pět za kyblík brambor, 60 za husu atd. [3]

Podle Šljapnikova dostávali obyvatelé Kolionova hotovost vždy jen několikrát do roka, při setbě a sklizni. Díky kolionu si mohli vyměňovat zboží každodenní spotřeby. Dělník za něj mohl zorat kus půdy a následně je vyměnit za zeleninu, ovoce nebo ryby. [4]

I když budou ekonomové i bankéři nad takto neortodoxním přístupem, který opírá měnu o zbožový standard, [5] jistě ohrnovat nos, tento standard – namísto měny založené na dluhu – už byl v historii opakovaně použit na různých místech. Americká **Konfederace** své dolary („greybacks“) opírala o bavlnový standard, čímž obešla mezinárodní finančníky, kteří jí upírali přístup na trh s penězi (přestože z některých kruhů dnes zaznívá nesmyslná kritika Konfederace coby „loutky Rothschildů“). [6] Na ostrově Guernsey používají **místní měnu** už od poloviny 19. století. Prvotním motivem bylo vyhnout se bankrotu a neschopnost udržovat kvůli nedostatku měny chátrající infrastrukturu. [7] V 17. století nechal **guvernér** Francouzské Kanady (přesněji **Nové Francie**, pozn. DP) nastříhat na kusy hrací karty a označil je jako oběživo (**karetní peníze**, pozn. DP), jelikož Francie neměla na to poslat mu peníze. Směna zboží i služeb normálně pokračovala i s nastříhanými hracími kartami. [8] Místní měna Wära

(viz **Zázrak v Německu**, pozn. DP) přinesla uprostřed Velké krize prosperitu do jednoho německého města. [9] Jinde, jako v Kolionovu, vydávali místní měnu nebo kupony v dobách hospodářské krize – a ústřední vláda si na ně rychle došlápla. „**Pracovní stvrzenky**,“ byly úspěšně využívány jako směnné kupony v rakouském městě Wörgl (viz **Města kontra banky**, pozn. DP), dokud je roku 1933 stát nezakázal. [10] A v roce 1938 Vrchní kanadský soud zabránil vládě [**Strany**] **sociálního kreditu** v Albertě vydávat v provincii vlastní měnu. [11]

Šljapnikovův nápad byl plodem zdravého rozumu a osobní zkušenosti:

Na prvotní nápad prý přišel snadno. Při častém směnném obchodu s přáteli si uvědomil, že zboží jako husy nebo brambory odolává inflaci a obchoduje s ním snáz než s rublem. Alternativu by bylo v zásadě možné označit jako **zástupné peníze**, jelikož by se jejich hodnota odvíjela od **základních komodit** jako jsou brambory a dobytek, které lze s cílem uzavření obchodu v budoucnu směnit v rámci výměnného obchodu. [12]

I když jsou koliony vlastně jen dlužními úpisy v jediné vesnici a místní měny fungují třeba i ve Spojeném království, rozhodl se ruský stát považovat je za hrozbu – a nikoliv možnou inspiraci pro pozitivní inovace v měřítku celé země.

Celý koncept se však uplatňuje i v dvoustranném obchodování, prostřednictvím vzájemného směnného obchodu úvěrů. Případné námitky o nemožnosti takových praktik vyvrací samo Rusko dvoustrannými obchodními dohodami, které mimo rámec mezinárodního systému uzavřelo s Čínou, Iránem, Egyptem a Tureckem.

Jen pár měsíců před stáháním Michajla Šljapnikova projednávali při příležitosti zahájení výstavy o Evě Perónové v Moskvě prezident Putin s tehdejší perónistickou argentinskou prezidentkou Christinou Fernandez de Kirchnerovou možnost využití výměny národních měn při vzájemném obchodě. [13]

V listopadu ale perónisté ztratili kontrolu nad prezidentským úřadem ve prospěch učebnicového „oligarchy“ (v perónistickém i ruském slova smyslu) **Mauricia Macriho**, který Argentinu nejspíš znovu nasměruje na cestu k vazalství nadnárodním finančním elitám. Za perónistické vlády **obou Kirchnerů** se Argentina s Ruskem sblížila ekonomicky i diplomaticky. Macri však obrací od zahraniční politiky svých předchůdců a otáčí se zády k bolívarskému bloku, prosazovanému zesnulým venezuelským prezidentem Hugem Chavézem. Nový argentinský ministr zahraniční spěchal ujistit globalisty shromážděné na schůzi Council on Foreign Relations v New Yorku, že „nejnovější vývoj je velice blízko New Yorku, protože – jak víte – ekonomický tým předložil ‚brzdám‘ vyjednávání nabídku s cílem normalizovat vztahy na finanční frontě, aby se tak Argentina znovu mohla otevřít světu systematickým a předvídatelným způsobem.“ [14] Přestože Macri vyslovil víru v pokračování rozvíjení rusko-argentinských vztahů, [15] ruští politologové jsou s ohledem na jeho proamerické smýšlení spíše skeptičtí. [16]

Přesto přese všechno byl Šljapnikov v červnu 2015 popohnán k soudu. Stíhaní statkáře (který má k oligarchovi tak daleko, jak je vůbec lidsky možné) státem, který tak urputně s oligarchy bojoval, vysílá o budoucím směřování Ruska nanejvýš smíšené signály. V červenci 2015 moskevský oblastní soud kolion zakázal, [17] když nejprve vyslechl svědectví znalce, podle kterého nelze kolion považovat za „náhradní peníze;“ ale spíše za dlužní úpisy mezi jednotlivci. Obžaloba však namítala, že tyto transakce probíhaly bez zdanění. Závěr zněl: „...soud nepřijímá argumentaci zástupců obžalované strany, že jelikož zákon nedefinuje náhražky peněz, nelze v tomto případě zahrnout kolion do kategorie ze zákona zakázaných peněžních náhražek ...“[18]

I když stoupenec ruského anarchisty Michaila Bakunina Šljapnikov mluví o ruské ortodoxní církvi s notnou dávnou cynismu, jím zamýšlená místní autonomie a měna odrážejí tradiční Rusko. Shodou okolností jen měsíc po rozhodnutí soudu proti Šljapnikovově bez dlužné „měně“ předložila ortodoxní církev – s podporou Ruské obchodní a průmyslové komory – plán na vytvoření od lichvy oproštěného **pravoslavného finančního systému**, přirovnávanému k islámskému bankovníctví.

Šljapnikov přišel s kolionem kvůli nedostatku prostředků směny ve své vsi, kde však nechybělo zboží ani ochota pracovat. Za **Velké krize** vedly podobné okolnosti v mnohem větším měřítku ke stavu, kdy zástupy hladověly, zatímco stát nutil sedláky ničit potraviny. Tento paradox „chudoby uprostřed hojnosti“ trvá v některých oblastech světa dodnes – nikoliv kvůli nedostávajícím se zdrojům nebo práci, ale nouzi o prostředky směny. Jak směšný a zločinný je nedostatek v zemědělské vesnici s dostatkem práce i plodin – jen kvůli nouzi o měnu? Přesto se však tento zde na mikroúrovni naznačený stav skutečně na makroúrovni objevuje v mnoha oblastech světa.

Dmitrij Surmilo, koordinátor pracovní skupiny pro **pravoslavný finanční systém** z odboru Moskevského patriarchátu pro vnější vztahy, řekl o „omezeném přístupu k finančním zdrojům“ totéž co Šljapnikov – avšak o celém Rusku: „Dnes v čase krize vyvolané nedostatečnými finančními zdroji následkem sankcí nám konečně začínají naslouchat a společnost reaguje na naše návrhy souhlasně.“ [19] Prohlédl nakonec soudce, který zakázal kolion?

Poznámky

[1] See: K. R. Bolton, *Opposing the Money Lenders: The Struggle to Abolish Interest Slavery* (London: Black House Publishing, 2016).

[2] “Russia: Farmer’s ‘village currency’ lands him in court,” BBC News, 5. června 2015.

[3] Raunaq Vaisoha, “A Russian Farmer Sows His Own Currency to Aid Rural Population,” *The Cointelegraph*, 29. června 2015.

[4] Raunaq Vaisoha.

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

[5] Například na Novém Zélandu se posmívají sociálnímu kreditu jako „penězům z monopolů“ a tím začíná i končí jakákoliv debata na toto téma.

[6] K. R. Bolton, *The Banking Swindle* (London: Black House Publishing), str. 129-43.

[7] Bolton, str. 81-82.

[8] Bolton, str. 125-28.

[9] Bolton, str. 82-84.

[10] Bolton, str. 84-87.

[11] Bolton, str. 101-102.

[12] Raunaq Vaisoha.

[13] “Russia and Argentina to discuss using local currencies in trade – Putin,” *Russian Times*, 24. dubna 2015.

[14] Susana Malcorra, Council on Foreign Relations, 9. února 2016.

[15] “New Argentine President Vows to Bolster Ties with Russia,” *Sputnik International*, 12. listopadu 2015.

[16] “What has Russia lost?,” *Russia Insider*, 11. prosince 2015.

[17] “Russian Court Bans Anarchist Farmer’s Self-Made Currency,” *Moscow Times*, 2. července 2015.

[18] Rozhodnutí moskevského oblastního soudu v Jegorjevsku ze dne 1. července 2015 č.j. 2-1125 / 15.

[19] “Orthodox Church Calls for Alternative Financial System in Russia,” *Moscow Times*, 11. srpna 2015.

Článek Kerryho Boltona Kolionovo v. Usury: A Lesson for the World vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 10. května 2016.